

[Finansministeren.]

være ubekendt med, at den væsentligste årsag til, at vi må arbejde med de store skatteprocenter, er skattefradragsreglen. Vi har i regeringens kildeskatsforslag bevaret skattefradragsreglen, men jeg vil håbe, at det ærede medlem under den saglige behandling af lovforslaget, som han lovede, vil erkende, at netop med hensyn til marginalbeskatningen er skattefradragsreglens uheldige virkninger stort set fjernet i kildeskatsforslaget. Netop med hensyn til at stimulere til øget indsats, for øvrigt dermed også stimulere til øget opsparring, har kildeskattesystemet den store fordel, at langt den største del af skatteyderne forud nøje kan se, hvad der skal betales i skat af en given indtægt, og at der bliver en væsentlig del tilbage til dem selv. Det er det, der fortøner sig med det nuværende skattesystem. Alene dette forhold, som jeg her har peget på, burde ud fra det ærede medlems egne synspunkter stemme ham noget mere sympatisk over for kildeskatsforslaget, end han åbenbart hidtil har været.

Den højtærede statsminister har jo allerede beskæftiget sig med det ærede medlems fantastiske historiske udlægning af årsagerne til kildeskattesystemets indførelse i andre lande. Jeg tror heller ikke på, at det ærede medlem er særlig egnet som skattehistoriker i denne henseende, men lad det nu være. Uanset hvad årsagerne har været, så har alle vore nabolande dette system. Jeg spørger derfor: tror det ærede medlem, at vi i det tættere forenede Europa, som det ærede medlem ønsker, med fælles kapitalmarked, fælles arbejdsmarked o. s. v. kan bevare et skattesystem helt uden samklang med de andre landes? Jeg tror det ikke. Jeg håber derfor også stadig på den saglige behandling af spørgsmålet og på en bedre erkendelse både hos det ærede medlem og hos de andre ærede medlemmer og partier, når vi mødes til drøftelse af sagen igen til efteråret. Jeg tror, at den stigende interesse blandt lønmodtagerne for denne sag og den stigende forståelse, som jeg håber der er hos de erhvervsdrivende, vil bidrage til, at man ser lidt anderledes på tingene, når vi mødes igen.

Jeg skal slutte med at anbefale tillægsbevillingslovforslaget til fortsat velvillig behandling.

Poul Hartling: Til de forskellige ordføreres indlæg i går har jeg ikke mange bemærkninger. Den radikale ordfører, det ærede medlem hr. Baunsgaard, var så venlig at byde mig velkommen. Han føler sig åbenbart lidt som oldermann her i lavet. Han ønskede mig lykke og held, og det siger jeg mange tak for. Jeg fik også at vide, at jeg havde begået alle de traditionelle venstrefej, men det ærede medlem ville for denne gangs skyld bære over med mig. Det er jeg vel nok glad for. Hvis han nu ikke havde vist denne overbærenhed, hvad så?

Om forligsforhandlingerne i marts sagde det ærede medlem hr. Baunsgaard, at det kunne ikke nytte, jeg ville vende op og ned på kendsgerningerne; det stred simpelt hen mod kendsgerningerne, at forligsforhandlingerne blev afbrudt af regeringen. Det sagde jeg nu heller ikke. Jeg sagde, at om der var blevet forlig eller ej, ville aldrig blive opklaret, fordi regeringen havde en anden mulighed. Hvis jeg ikke tager fejl, så kom denne anden mulighed for dagens lys i det ærede medlems lejlighed, så han ved jo besked om det. For resten sagde den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at forhandlingerne var gået i stå. Man sad blot og kiggede på hinanden, og det fandt han ikke opløftende, og det gjorde vore forhandlere heller ikke, og så kunne man skændes til dommedag over, hvorfor der ikke blev forlig. Det var jo omtrent, hvad jeg gjorde gældende. Jeg forstår da godt, at det ærede medlem hr. Baunsgaard og det radikale venstre gerne vil have et alibi for, at de gik ind i dette forlig, for hvis det nu viser sig ikke at nytte!

Lidt senere kunne det næsten lyde, som om det ærede medlem hr. Baunsgaard opfordrede til handelskrig. Jeg er ikke helt sikker på, at jeg forstod hans lidt kryptiske bemærkninger derom, men jeg tror nok, det ville være lidt farligt at følge ham på den vej, og det er måske ham, der er far til den biltold, som ikke blev til noget. Det kunne næsten lyde sådan.

Når det ærede medlem siger, at vi i vor stilling til fællesmarkedet skal overveje alle konsekvenser, også de udenrigspolitiske, i almindelighed, kan man gerne give ham ret, for selvfølgelig skal alle konsekvenser tages med i betragtning. Isolationen, også